

SLIKAR JOSIP FRANJO MÜCKE U ZAGREBU

Otkako je nakon velikog požara Varaždina 1776. godine Zagreb postao glavnim gradom Hrvatske, nekoliko je desetljeća još životario kao — doduše biskupski — ali u biti ipak posve provincijski gradić. Tome su dobrim dijelom bile razlogom opće prilike u tadašnjoj Evropi: revolucija i napoleonski ratovi zbog kojih je Zagreb još više postao perifernim mjestom uz rub Ilirskih pokrajina, a osim toga ji odsječen od mora.

Tek nakon Napoleonova poraza i Bečkog kongresa prilike se općenito donekle sređuju, a kroz novi ekonomski razvoj mlada građanska klasa, koja se tek formira u Hrvatskoj, stvara i svoj stil života. Lice Zagreba dobiva jake klasicističke oznake zahvaljujući djelu Bartola Felbingera i drugih graditelja, razvija se kultura stanovanja, nastaje veća potreba za udobnošću, čak luksuzom, a kao konačna posljedica i težnja za višim kulturnim dobrima. Od 1826. godine u Zagrebu izlaze njemačke, a od 1835. hrvatske novine, gradi se nova kazališna zgrada, otvara se Narodni dom u kome se odvija društveni život, osnivaju se društva: gospodarsko, književno, glazbeno. Neosporno su tom kulturnom napretku u velikoj mjeri doprinijeli hrvatski preporoditelji, koji upravo oko 1830. godine započinju svoju intenzivnu djelatnost na području političkog, ekonomskog, društvenog i kulturnog života.

Kakav je u to vrijeme bio odnos građana Zagreba prema likovnoj umjetnosti? Mogli su vidjeti po crkvama oltarne slike, starije i novonastale. U knjižarama mogli su nabaviti poneko izdanje urešeno grafičkim listovima: prikazima bitaka, veduta ili krajolika. U posve osobnoj upotrebi bile su naivne svetačke sličice, listovi spomenara i čestitke s određenim repertoarom motiva i likovnom razinom, kojiput i vlastite, amaterske izrade.

Risarska škola koja je u Zagrebu djelovala od konca 18. stoljeća, imala je u prvome redu zadatak da likovno odgaja obrtnike.

Domaći obrtnici slikarskog smjera — soboslikari, ličioc, pozlatari, lakireri — oslikavali su i ličili kuće, lakirali kočije, pozlaćivali okvire i različite ukrase. Oni rijetki bolje školovani slikari — poput Antuna Kellera i Mihaela Schlechte — koji su od nevolje radili slične poslove, samo bi ponekad dobili od građana narudžbu za neki portret ili svetačku sliku.

Što se tiče pripadnika aristokracije i plemstva, oni su nabavljali slike, osobito svoje portrete, bilo u carskom Beču od tamošnjih odabranih majstora, bilo kod nekog boljeg slikara, koji bi se kratko u prolazu zadržao u Hrvatskoj, najčešće u plemićkim dvorcima na ladanju.

Oko 1830. godine u Zagrebu se stvaraju okolnosti i uvjeti koji omogućuju jednom mnogostranom slikaru da ovdje stalno boravi i živi od svoga rada. Kažem: JEDNOM, jer je za dvojicu istovremeno rijetko kada bilo dovoljno posla, te je

onim drugim slikarima preostajalo samo da se zadrže kratko vrijeme u Zagrebu, pa da zatim potraže polje svoje djelatnosti u drugim, još manjim gradićima sjeverozapadne Hrvatske ili u plemićkim dvorcima.

Na čelu niza tih glavnih slikara u Zagrebu nalazi se Slovenac Mihael Stroy koji ovdje djeluje od 1830. do 1842. godine. Nakon njegova odlaska u Zagrebu se pojavljuje zemljak Matija Brodnik (1842—1845). Slijedi nekoliko slikara iz Češke, neki i uporedo: František Wiehl (1841—1844), Thugut Heinrich (1843—1849), Dragutin Starc (1849—1855, zatim samo kao pedagog), a od 1852. do 1863. Ivan Zäsche. Uz ove slikare u Zagrebu od 1840. do 1848. godine uporedo djeluje domaći minijaturist Jakov Stager. Taj niz bio je tako čvrst i neprekinut, da se u njega nije mogao uvrstiti domaći slikar Vjekoslav Karas.

Godine 1864. donosi Zagrebu veliku dalmatinsko-hrvatsko-slavonsku izložbu, koja uz svoje veliko značenje za gospodarstvo, prikazuje i jednu rekapitulaciju dotadašnjeg stanja na području likovne umjetnosti, a daje također i uvid u mogućnosti koje pružaju novi slikari koji tek dolaze.

Zagrebu i njegovim stanovnicima, koji u tome času nisu imali »svog« stalnog slikara, morao je zapeti za oko jedan slikar koji je na toj izložbi prikazao svoje radove u različitim motivima: krajolike, portrete, crkvene slike i genre-motive. Bio je to Josip Franjo Mücke. S njim po prvi put u Zagreb dolazi jedan značajan slikar iz Slavonije. Nakon svog dvadesetgodišnjeg djelovanja on je već formiran a afirmiran slikar koji se osobito istakao kao portretist. Boravak i djelovanje u Zagrebu samo su trebali još potvrditi njegov ugled.

Nekoliko riječi uz biografiju slikara. Svuda se u našoj umjetničkoj historiografiji spominje kao godina njegova rođenja 1819. Međutim, on je sâm, prilikom upisa na bečku Akademiju likovnih umjetnosti u veljači 1835. godine, dao podatak da je rođen 1821. godine, a još se posebno spominje da mu je tek 14 godina. Poznato je i njegovo školovanje: 1835. i 1836. polazio je školu pejzaža, koju je tada vodio profesor Thomas Ender, 1836—1838. crtanje po antici kod profesora Leopolda Kupelwiesera, poznatog Nazarenca, a 1840. školu historijskog slikarstva, vjerojatno kod istog profesora. U svibnju 1843. godine zatražio je Mücke svjedodžbu o svom školovanju i krenuo u svijet.

U Zagreb dolazi Mücke negdje u studenom 1865. godine, pa otvara svoj atelier u Frankopanskoj ulici br. 5 (»Savestrasse neben dem Gebert'schen Hause«). »Agramer Zeitung« mu upućuje dobrodošlicu i naziva ga laskavim imenima, kao »pun talenta«, čak i »genijalni umjetnik«. Međutim, Mückeov boravak u Zagrebu, usprkos brojnim narudžbama i prilično velikom broju izrađenih slika, ispunjen je i velikim teškoćama svakodnevnog života i brigama za obitelj. Iako su gotovo svi spisi Historijskog arhiva grada Zagreba koji se odnose na Mückea škartirani, čak i oni šturi zapisi u Kazalima govore o tome da je kod slikara 1866/7. čak izvršena plijenidba, a nakon toga i dražba, te da je još 1869. od njega potraživana naplata dugova. Kakove su se pored toga zlobe i intrige plele oko njega, o tome postoje samo iluzije, no lako je zamisliti da je u okršajima političkih stranaka u Hrvatskoj u nagodbeno vrijeme, vrtlog znao zahvatiti i one koji su stajali po strani.

U ožujku 1872. godine zatražio je Mücke pravo građanstva u Zagrebu, »u

Slika 1. J. F. Mücke: Nikola Šubić Zrinski, 1866.

općenitoj težnji za slobodom i uživanjem ustavnih i građanskih pravah«. Na sjednici gradskog poglavarstva od 11. travnja iste godine »imenovan je pravim građaninom grada Zagreba« i podijeljena su mu »sva prava i povlasti skopčane sa ovom čašću«. Ipak, ubrzo zatim slikar napušta Zagreb, a arhivi bilježe 1874. samo: »Mücke Franjo nalazi se u Pečuhu«.

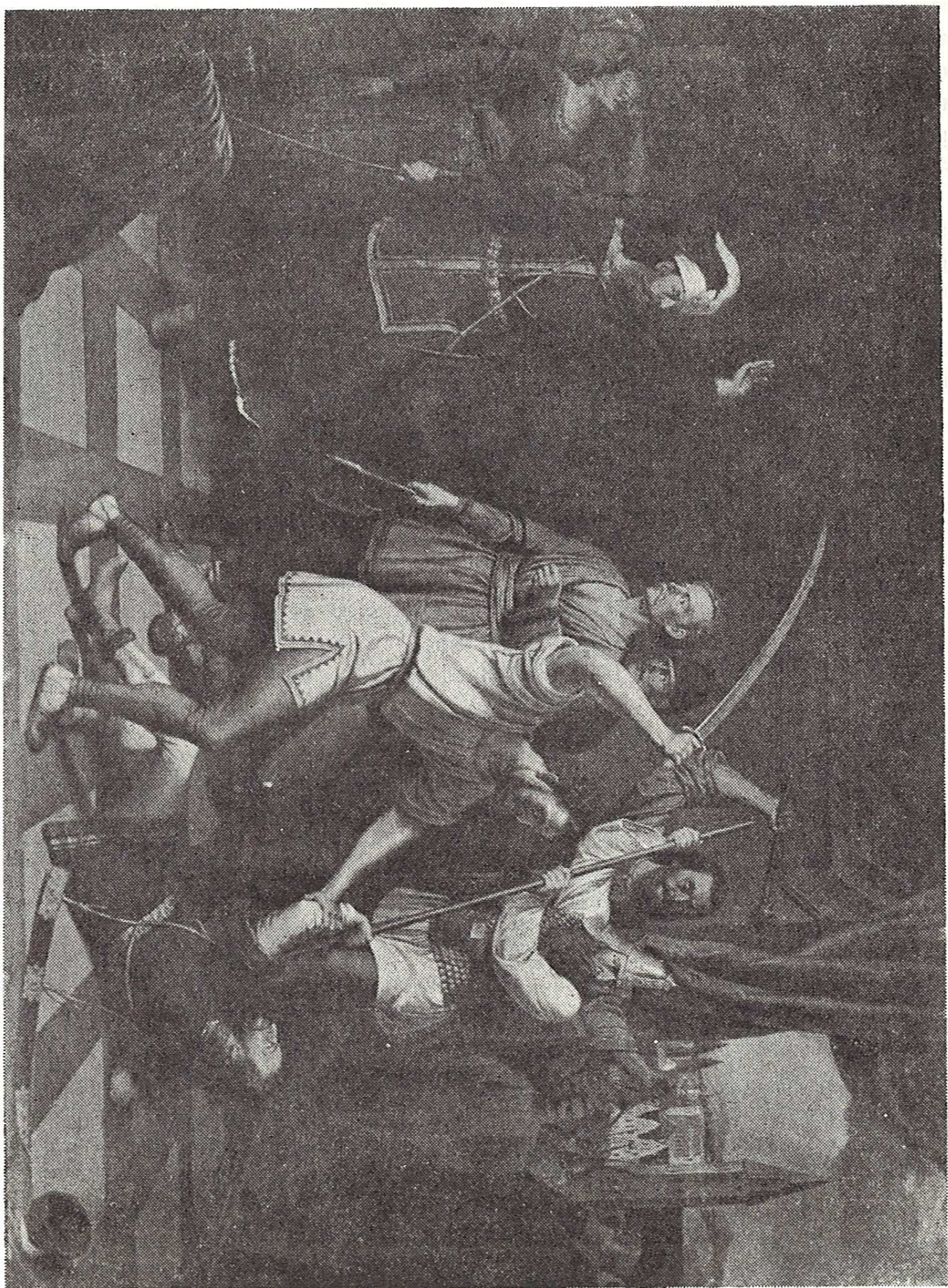
Za vrijeme svog boravka i djelovanja u Zagrebu, a i gotovo sto godina nakon toga, Mücke je širim krugovima, pa i stručnjacima bio poznat prvenstveno kao slikar povijesnih kompozicija.

Prvi veliki posao dobio je uskoro nakon svoga dolaska u Zagreb: »Središnji odbor« za proslavu tristogodišnjice sigetske bitke naručio je veliku sliku Nikole Šubića Zrinskog. Uspjeh, a dakako i zarada, potakli su slikara da nastavi sa sličnom djelatnošću, pa on u proljeće 1867. godine najavljuje svoj program za izradu dvanaest slika iz hrvatske povijesti u litografiji. Osim tog »Albuma«, za koji je tražio pretplatnike, zamislio je da iste motive izradi i u ulju u velikom formatu. Treba ovdje spomenuti da Mücke nije bio prvi koji je zamislio ovakav ciklus slika. Već 1863. godine, prilikom preuređenja zgrade i dvorane zagrebačke županije, urešena je glavna dvorana sa šest kompozicija iz hrvatske povijesti, te portretima Nikole Zrinskog i bana Jelačića. Ornamentalne ukrase izveo je poznati zagrebački soboslikar Eduard Haase, a povijesne slike August Kraus iz Graza. Vrlo je upadljiva podudarnost jednog i drugog ciklusa čak u pet motiva, što ne može biti slučajno. Nažalost, ni u jednom se slučaju ne zna ništa o tome tko je dao program za sadržaje kompozicija. Može se samo kombinirati da oni vrlo vjerojatno potječu od Ivana Kukuljevića Sakcinskog.

Međutim, prednost, pa i kasnija popularnost Mückeovih slikara bila je u tome što su njegovi radovi sačuvani, dok su zidne slikarije u Županiji propale, a da nije reproduciran njihov izgled. Što se tiče Mückeovih uljenih povijesnih kompozicija (dvije su nastale 1867. godine, a dvije 1870), vjerojatno se nikad prije ni poslije nije u hrvatskom saboru toliko raspravljalo o nekim slikama kao 26. rujna 1868. godine, kad je trebalo odobriti sredstva od 1000 forinti za kupovinu prvih dviju slika, namijenjenih Narodnom muzeju. Za mišljenje bila je zamoljena i netom osnovana Jugoslavenska akademija. Odbor sastavljen od Isidora Kršnjavog i fotografa F. D. Pommera preporučio je otkup, a Kršnjavi je u svom izvještaju napisao: »Po mom znanju i saviesti sudim, da bi visoki sabor učinio dobročin domaćoj umjetnosti ako bi nabavio uz tu sbilja malenu cienu od 1000 for ponudene dvije slike, a naručio ostalih...« Usprkos tome, dvije godine kasnije otkupljene su samo još dvije kompozicije, a do izrade ostalih osam nije nikada ni došlo. Isto tako u izradi litografija nije Mücke stigao dalje od osam listova.

U vrijeme svog djelovanja u Zagrebu Mücke je izradio i više oltarnih pala: 1867. sliku sv. Katarine za župnu crkvu u Divuši na Baniji, sv. Bartola apostola i »Dolazak Duda svetoga« za župnu crkvu u Gornjem Vrapču kraj Zagreba i više slika za crkvu sv. Nikole u Podgoraču kraj Našica — što pokazuje da nije prekinuo veze sa Slavonijom, jer je obnovu crkve pomogla Alvina Pejačević —, 1870. sliku sv. Tome apostola za kapelicu u Kamenici. Vjerojatno su njegovi radovi i slika sv. Maksimilijana za Varaždin oko 1871. godine i sv. Juraj na konju u Povijesnom muzeju Hrvatske koja prema tradiciji potječe iz zagrebačke katedrale.

Slika 2. J. F. Mücke: Razjareni Hrvati, 1870.

Samo po nazivima poznate su Mückeove genre-slike »Kotlokrpa« koja se nalazila u njegovu atelieru 1865, pa možda potječe još iz Slavonije, te »Sabirač krpa« prikazan 1871. godine na izložbi slika u Realci na Južnom šetalištu.

Okušao se Mücke i u kazališnom slikarstvu — ne zaboravimo da mu je otac bio šaptalac u bečkom Burgtheatru — ali ne s osobitim uspjehom. Naime, na zastoru za međučinove, koji je izradio Domenico d'Andrea, »Božica pred peristolom«, preslikao je figurama lica, ali su ona kod umjetne rasvjete izgledala vrlo tamna, pa je posao morao nanovo izvesti drugi slikar.

Od krajolika koje je Mücke izradio u svom zagrebačkom razdoblju, poznat je par »Ljeto« i »Zima« iz 1870. godine (u nadbiskupskom dvoru). Vrlo su vjerojatno prema njegovim crtežima oko 1870. izvedene četiri litografije, vedute različitih dijelova Zagreba, koje je objavio dr Franjo Buntak (izdavači Lavoslav Hartman, te Albrecht i Fiedler u Zagrebu). Treba spomenuti da se na tim vedutama pojavljuju izvjesne sličnosti u izboru detalja i tretiranju drveća, koje se mogu zapaziti jednako na povijesnim kompozicijama u ulju i litografiji, kao i na pretežnom broju veduta iz Vukovara, iz posjeda obitelji Eltz, oko kojih postoje sporna mišljenja u pogledu njihova autorstva.

Kod nabiranja Mückeove djelatnosti u Zagrebu ne smije se propustiti niti restauriranje slika u Narodnom muzeju, koje je preuzeo nakon što je Dragutin Stark zbog bolesnih očiju morao odustati od toga posla. Mücke je 1871. godine popravio 30 slika, a dao je prijedlog za popravak još 76 drugih slika. O njegovu se radu ne može suditi, budući da slike, pretežno portreti, nigdje nisu poimence navedene.

Nije bez značenja niti Mückeova pedagoška djelatnost u Zagrebu: da spomenemo njegovu kćerku Marijanu, udatu Jakabffy, te Ferdu Quiquereza. Zabilježena je i njegova namjera da tu otvori malu akademiju za slikarstvo i grafiku.

Ipak, od svega je daleko najznačajnija njegova djelatnost kao portretista. Upravo u zagrebačkom razdoblju nastaju neki od Mückeovih najzanimljivijih portreta. Dok je u Slavoniji često slikao članove pojedinih aristokratskih obitelji, u prvome redu Eltz, a zatim i s njima ženidbom povezane Pejačeviće i Schönborne, a osim toga i Norman-Ehrenfelse, u Zagrebu je češće portretirao ličnosti iz javnog života. Godine 1866. nastao je portret bivšeg turopoljskog velikog župana Antuna Danijela Josipovića, 1867. vladinog savjetnika Jovana Jurkovića, kao i njegove žene Katarine rođene Petrović. Iste je godine nastao i portret poznatog zagrebačkog trgovca Đure Crnatka i portret njegove žene Marije rođene Čavrak, te portreti baruna Lazara Hellenbacha i žene Klotilde rođene Jelačić, kao i kasnijeg bana Levina baruna Raucha. Ljudevita Vukotinovića, poznatog prirodoslovca i velikog župana, slikao je 1868. i 1869. godine. Po narudžbi zagrebačkog magistrata izradio je Mücke 1869. godine reprezentativne portrete carskog para Franje Josipa i Elizabete u ugarskoj krunidbenoj odjeći (danas u Galeriji slika u Osijeku), te carev portret za Streljanu. Godine 1870. naslikao je portrete Oskara baruna Dummreichera i njegove žene (Dijecezanski muzej, Zagreb), a 1871. nastaje jedan od Mückeovih najljepših i najintimnijih portreta, lik kćerke Marijane (Moderna galerija, Zagreb), a također i portret biskupa J. J. Strossmayera, izrađen po narudžbi i namijenjen Narodnom muzeju. Potkraj svog boravka u Zagrebu izrađuje

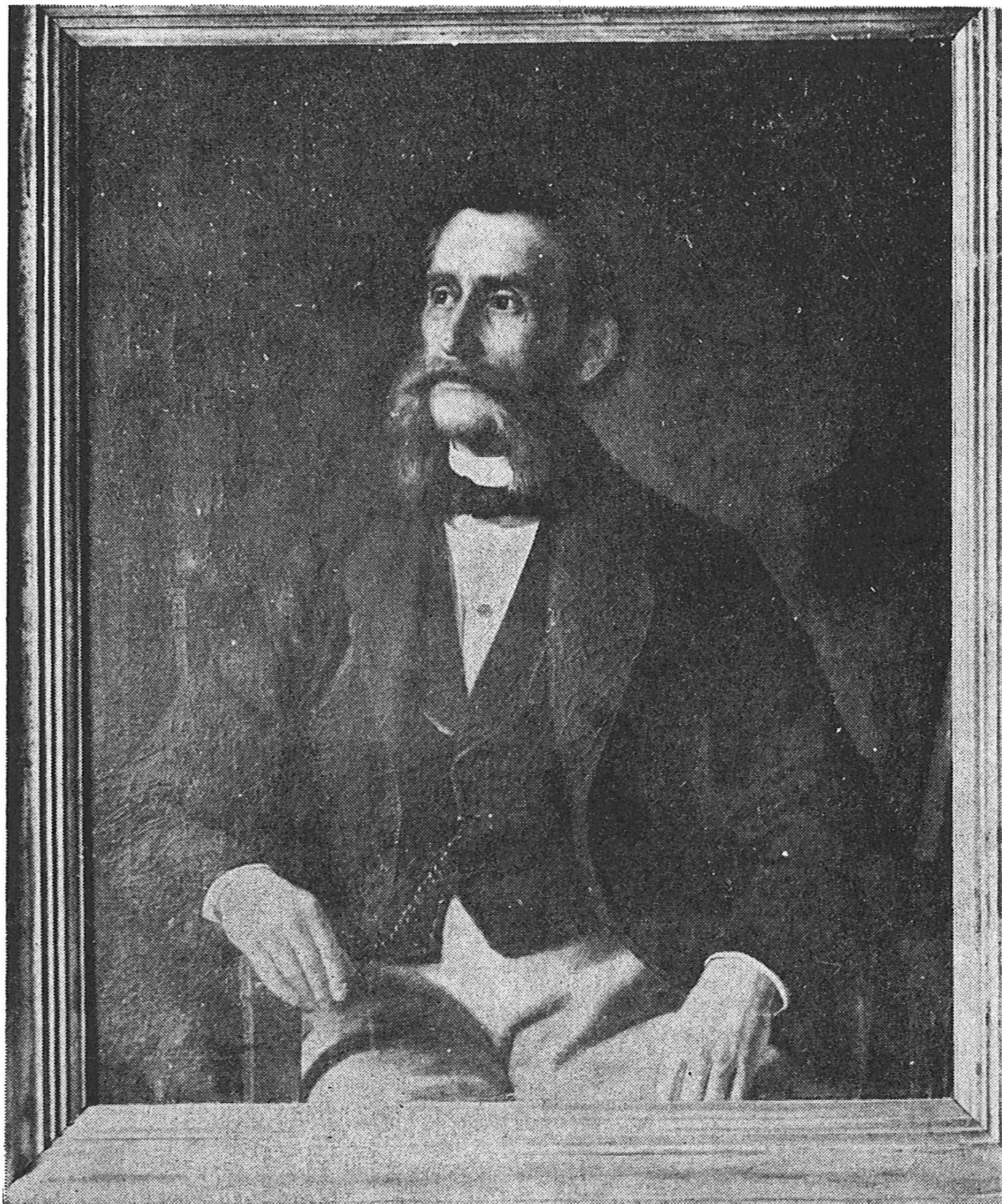

Mücke prema nekim predlošcima i portret skladatelja Vatroslava Lisinskog, koji je izgubljen.

Slika 3. J. F. Mücke: Portret Katarine Jurković, rođ. Petrović, 1867.

Slika 4. J. F. Mücke: Portret Ljudevita Vukotinovića, 1869.

Većina tih slika reprezentativna je formata i izgleda, a odlikuju se njemu svojstvenim dobrim postavljanjem figure, čvrstom i glatkom modelacijom inkarnata, kao i izrazitom karakterizacijom lica.

Radovi Josipa Franje Mückea dobro su zastupljeni u muzejskim i galerijskim ustanovama sjeverozapadne Hrvatske, ali ne samo oni koji su nastali u zagrebačkom razdoblju. U Zagrebu Muzej grada Zagreba čuva osim portreta bračnog para Crnadak također i likove malog Franje Krežbe iz 1862. i njegove sestre Ane iz 1856. godine, Moderna galerija, osim portreta kćeri Marijane, još i četiri mala portreta iz 1858. godine, Dijecezanski muzej portrete Dummreicher i lik Maksimilijana Kolarića, varaždinskog župnika iz 1871. godine, kao i četiri crkvene slike, a Muzej za umjetnost i obrt dvostruki dječji portret.

Najviše se radova nalazi u Povijesnom muzeju Hrvatske: osim sedam povijesnih kompozicija, nastalih od 1860. do 1870. godine, te osam litografija istih motiva, također i desetak portreta, osim iz zagrebačke faze također i dva nastala oko 1850. godine. U Muzeju grada Varaždina čuvaju se tri muška portreta, dva iz obitelji Rauch, te jedan nepoznati iz 1861. godine.

Što se tiče Mückeovih djela u privatnu posjedu, nije bilo moguće o njima dobiti kompletne podatke, nego samo prema navodima pojedinih stručnjaka. U Zagrebu se u Zbirci Fišer nalazio portret Pauline Egersdofer rođene Vakanović iz 1869. godine. Mr Ivan Mirnik posjeduje tri portreta iz obitelji Aleksander iz 1869. godine, a kod drugih članova obitelji nalaze se još dva para portreta. Prof. Josip Kovačić u Zagrebu čuva portret svećenika nastao 1876. godine u Pečuhu. — Poznata pjevačica Milka Trnina posjedovala je tri Mückeova portreta iz 1844. godine; portret svoje tetke Laure Smekal, kasnije udate za Janka Jurkovića, kao dvogodišnje djevojčice, te njenih roditelja Josipa i Terezije. Zanimljivo je da su ove slike nastale prije slikareva dolaska u Slavoniju, a kako je Josip Smekal bio upravitelj imanja grofa Eltza, postoji mogućnost da ga je upravo on posredno doveo u Vukovar. Nije poznato gdje se nalaze ova tri portreta, Isto tako je nepoznato nalazište izvrsnog portreta grofice Eltz s bijelim šeširom i lornjonom iz 1856. godine, nekoć u Zagrebu.

Koliko su Mückeova djela bila poznata u Zagrebu? Nakon izložbe 1864. godine, na kojoj je prikazao sedam radova raznih sadržaja, nakon njegova sedmogodišnjeg djelovanja, a pogotovo nakon odlaska iz Zagreba, a zatim i iz zemlje, kroz mnoga se desetljeća za njega znalo samo po njegovim povijesnim kompozicijama, a i to po litografijama, koje su uokvirene resile zidove mnogih domova.

Na jubilarnoj izložbi 1925. godine bio je Mücke zastupljenih povijesnim kompozicijama iz Narodnog muzeja, a na Retrospektivnoj izložbi 1934. godine čak samo litografijom.

Njegovi su se portreti nalazili u privatnom posjedu, a oni u Narodnom muzeju nisu bili identificirani. Tako je Mücke kao slikar portreta poznat jedva četrdesetak godina, a i to prvo u Osijeku, zahvaljujući Otu Švajceru koji je o njima pisao u I svesku Osječkog zbornika.

Zagrebačka se publika upoznala s Mückeovim portretima tek od sredine ovog stoljeća. Od 1848. godine Moderna galerija izlaže portret kćerke Marijane.

Na izložbi »Slikarstvo 19. stoljeća u Hrvatskoj« vidjeli su Zagrepčani jedan od najboljih njegovih portreta, lik Sofije Eltz-Schönborn, jednu povijesnu kompoziciju i dva pejzaža. Iste godine gostovanje Galerije slika iz Osijeka prikazuje portret male Alvine Norman sa psom iz 1865. godine. Izložba »Historijsko slikarstvo u Hrvatskoj« u Povijesnom muzeju Hrvatske pokazala je 1969. godine Mückeove povijesne kompozicije u ulju i litografiji, a godine 1973. među »Portretima 1800—1870.« moglo se vidjeti i šest Mückeovih portreta.

S Mückeom je iz Zagreba otišao posljednji iz niza značajnih portretista koji su dali svoj pečat razdoblju od 1830. do 1870. godine. Dva desetljeća nakon toga Zagreb nije imao svog izrazitog slikara toga smjera, sve do pojave Vlaha Bukovca.

IZVORI I LITERATURA

IZVORI:

Protokoli br. 7, 26, 38, 41 1/2, Arhiv Akademije likovnih umjetnosti, Beč
Acta politica, Index 1866 — 1870, 1872, 1874, Historijski arhiv, Zagreb
Spisi namjesničkog vijeća 1864 — 1866, sv. 276, Arhiv Hrvatske, Zagreb
Saborski spisi 1868, 1870, Arhiv Hrvatske, Zagreb
Katalog prve izložbe dalmatinsko-hrvatsko-slavonske, Zagreb 1864, 247, br. 3615
Narodne novine XXX/1864, 132
Agrar Zeitung XL/1865, 252 i 279; XLVI/1871, 189 i 193

LEKSIKONI:

K. Wurzbach, Biographisches Lexikon des Kaiserthums Oesterreich XIX, Beč 1868, 314
U. Thieme — F. Becker, Allgemeines Lexikon der bildenden Künstler XXV, Leipzig 1931, 211-212
L. Éber, Művészeti Lexikon II, Budimpešta 1935, 157—158

KATALOZI:

Kulturno-historijska izložba grada Zagreba prigodom 1000-godišnjice hrvatskog kraljevstva 925—1925, Zagreb 1925, 109, br. 39
Retrospektivne izložbe hrvatske umjetnosti o pedesetoj godišnjici »Strossmayerove galerije« II, Zagreb 1934, 20, br. 27
Moderna galerija Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, Umjetnost XIX. i XX. stoljeća, Zagreb 1949.
Slikarstvo XIX stoljeća u Hrvatskoj, Zagreb 1961, 209, br. 107—110, 232—234
M. Schneider, Historijsko slikarstvo u Hrvatskoj (Zbirke Povijesnog muzeja Hrvatske III), Zagreb 1969, 23—26, br. 3—17
B. Balen, Josip Franjo Mücke 181—1883, Osijek 1971.
M. Schneider, Portreti 1800—1870. (Zbirke Povijesnog muzeja Hrvatske IX), Zagreb 1973, 30; Dodatak, Zagreb 1974, 3

ČLANCI:

O. Švajcer, Bildnisse J. F. Mücke (1819—1883), Osječki zbornik I, Osijek 1942, 34—37
F. Buntak, Likovni prikaz Zagreba. Kaj V/1972, 7/8, 65—67
O. Švajcer, Dileme oko vukovarskih pejzaža. Peristil 16/17, Zagreb 1973/4, 169—180.

DER MALER JOSEF FRANZ MÜCKE IN ZAGREB

Zusammenfassung

Josef Franz Mücke wurde 1819 oder 1821 in Nagyatád in Ungarn geboren und studierte an der Wiener Akademie der bildenden Künste zwischen 1835 und 1840. Zwanzig Jahre wirkte er in Salwonien, besonders als Porträtist der adeligen Familien.

Bei der Ersten Kunst- und Industrie-Ausstellung 1864 in Zagreb stellte sich Mücke dem Publikum vor. Als er im nächsten Jahre nach Zagreb übersiedelte, befassten sich besonders mit der Historienmalerei, zuerst bei der 300-Jahresfeier von Sziget, für welche er auf Bestellung ein grosses Bild des Helden Nikolaus Zrinski malte (1866). In den folgenden Jahren entstanden vier grosse Kompositionen in Öl, sowie acht Lithographien mit Motiven aus der kroatischen Geschichte.

Auch als Kirchenmaler hatte Mücke während seiner Tätigkeit in Zagreb viele Aufträge, zumeist für die nähere und weitere Umgebung, aber auch für slawonische Kirchen. Mücke malte auch Landschafts- und Genrebilder, versuchte sich in der Theatermalerei (sein Vater war Souffleur im Wiener Burgtheater), also Restaurator der Bilder im Nationalmuseum in Zagreb sowie als Pädagoge. Seine bekanntesten Schüler waren Ferdo Quiquerez und seine eigene Tochter Marijana, später verheiratete Jakabffy.

Mückes umfassendstes und bedeutendstes Wirkungsgebiet blieb aber die Bildnismalerei. In Zagreb entstand eine Reihe von Bildnissen von Persönlichkeiten aus dem öffentlichen, politischen und kulturellen Leben und auch aus bürgerlichen Kreisen.

Im Jahre 1872 erhielt der Maler das Bürgerrecht in Zagreb, verliess aber schon bald die Stadt und übersiedelte nach Pécs wo er 1883 starb.

In den Museen und Galerien von Zagreb und Varaždin befindet sich eine bedeutende Anzahl von Mückes Werken, die aber nicht alle in seiner zagreber Zeit entstanden sind. Über die Bilder im Privatbesitz fehlen genauere Angaben; einige Bildnisse sind auch verschollen.

J. F. Mücke war in Zagreb viele Jahrzehnte zumeist als Autor der populären Lithographien aus der kroatischen Geschichte bekannt. In den grossen Ausstellungen von 1925 und 1943 war er sehr schwach vertreten. So hat die zagreber Öffentlichkeit seine Werke erst in der zweiten Hälfte dieses Jahrhunderts besser kennengelernt: zuerst in der Modernen Galerie (1948), dann in den Ausstellungen »Kroatische Malerei im XIX. Jahrhundert« (1961), »Historienmalerei in Kroatien (1969) und »Bildnisse 1800—1870« (1973).